

Cozile de topor din mâinile noilor „aborigeni” energetici

Cezar Adonis
Mihalache

Mai bine i-ar spune „notificare în CSAT”... Pentru că asta semnifică. Nu o aprobare... Iar Statul Român doar află, doar ia la cunoștință prin CSAT, despre cine și ce a mai transferat din fostele perle ale economiei printr-o rotire „geopolitică” (și „geotimp”,

doar ca un opis, dar pentru care încă trudem tot noi. Statul a stat însă deoparte... Din nou... A lăsat „marii jucători” fără să-și impună propriile condiții. A așteptat finalizarea negocierilor dinte cei mari pentru a primi notificarea tranzacției. Pentru că el este mândru că măcar îi mai poate spune „aprobare în CSAT”... Acolo unde, de fapt, nici o astfel de

parc eolian de pe uscat din Europa, cel de la Fântânele-Cogealac, și sistemul hidroelectric din Reșița (patru lacuri de acumulare și patru micro hidrocentrale)...

Statul român putea interveni pentru a sprijini consorțiul românesc. Putea apela la dreptul de preemțiune și atunci activele s-ar fi întors măcar în parte în patrimoniul nostru. Nu a făcut-o și a privit în altă parte. Și, în mod cert, chiar dacă acel consorțiu românesc ar fi câștigat, tot statul român ar fi fost cel care i-ar fi pus piedici, vehiculând existența participante, ar fi trimis și consiliul concurenței, care nu întâmplător în această perioadă a ieșit cu o jalnică eroismul Arlistă a rușinii companiilor românești, părți în presu-

prin manifestarea dreptului de preemțiune către statul român, la consorțiul nostru ar fi câștigat. Și am fi avut și noi un început de rescriere a patrimonială. Am fi putut pune bazele acelui lucru care ne lipsește de 30 de ani. Un fond național de investiții, România fiind singura țară din UE care nu are o asemenea structură. Probabil tocmai pentru a avea capacitatea de a cumpăra. Și poate și pentru Căci în momentul în care vom fi „decopertați” de tot ceea ce s-a realizat la prima industrializare a țării, pur românească, cea din anii ’60, aceea pe care, încă din 1990, Occidentul ne-a reproșat-o că a fost făcută „fără participarea Vestului”, iar sumedeniile de consilii de investitori străini ne-au tot promis că vor îndrepta lucrurile (și iată, trăim această „îndreptare”, prin gripa și înlăturarea noastră), disoluția țării rămâne doar o chestiune de timp...

25 octombrie 2020: O zi tristă...

Ionuț
Țene

Anul acesta am avut a Zilei Armatei, fără ceremonii fastuoase și defilări de trupe și tehnică militară. Păcat și dureros. S-a renunțat la o zi de recunoștință pentru militarii români, care s-au jertfit pentru eliberarea ultimei brazde de pământ de la Carei, pe 25 octombrie 1944, când Aracel consorțiu românesc ar fi fost cel care i-ar fi pus naziste. S-a renunțat și la o formă de recunoștință și respect pentru generații de soldați și cadre militare, care în ultimii 75 de ani au păstrat și continuat demnitatea, sună veranitatea și tradiția națiunii române. Fără eroismul Armatei Române astăzi România nu ar exista.

Din păcate, autoritățile pretextând pandemia de Covid 19 nu au mai organizat ceremonii militare. Doar la București, în Parcul Carol I, au fost depuse câteva coroane de către oficialități, fără public și la orașelor o tăcere asurzitoare. Se renunță și la ultimele forme de omagiu față de tradiția glorioasă a Armatei Române. Președintele și premierul au emis niște comunicate anoste, în limbaj de lemn. Și atât merită pentru ei militarii români? Memoria soldaților români nu a merita această ofensă și ignoranță. Soldații români s-au bătut la 1877 pentru independență, nu numai cu turcii, ci și cu holera și gripa. În 1917 la Mărășești trupele române de loni în izmene au făcut praf armata germană a lui Mackensen, și nu s-au speriat nici de tifosul exantematic și nici de gripa „fără participarea Vestului”, spaniolă.

Generalul Traian Moșoiu a învins trupele bolșevice la Budapesta în 1919, fără să se ascundă de gripa spaniolă și a salvat Europa civilizată și democrată de ocupația sovietică. În al doilea război mondial, militarii români au înfruntat virusurile și foametea până în Caucaz sau Munții Tatra și au salvat Europa de ciuma hortystă și nazistă. Azi militarii români au fost

consemnați în cazarmă să nu facă...Covid. Dacă în această zi ne atacau rușii lui Putin? Generalii noștri, la braț cu politicienii europeni își adminstrau paracetamol și vitamina C să nu moară de... Covid? Unde este curajul militarului român în fața morții, care își apără cu prețul vieții țara, conform jurământului militar? Covidul nu afectează pensile speciale sau veniturile în euro din Afganistan, ci doar ceremoniile de recunoștință a glorioasei istorii militare a poporului român?

Dacă ne este frică ca militari să nu murim de Covid, atunci cum nu ne este frică să cădem străpunși de glonț ca să apărăm brazda românească, strigând „pe aici nu se trece?” Și anul acesta onoarea militarilor români a fost salvată de ceremoniile societății civile de la Valea Uzului, în frunte cu Mihai Târnoveanu și Frăția Ortodoxă „Sf. Mucenic Biruitor Gheorghe”, care au aprins lumânări și s-au rugat pentru soldații căzuți, cu preoții în frunte, la fel ca în Imnul Național, făcând apelul celor căzuți pentru independența și unitatea soldaților căzuți pe front în acel loc: Prezent! Tot mai mult societatea civilă românească ia locul autorităților locale și centrale în celebrarea martirilor, tradițiilor și gloriei Armatei Române. Cei din fruntea statului român, fiindu-le dragi diurnele de la Bruxelles, nu mai sunt în stare, nu mai simt, și se pare că nu mai vor să păstreze și să perpetueze demnitatea și prestigiul națiunii, în frunte cu Armata Română?

expirând intervalul de acțiune al unor sfere de influență), dintr-o parte în alta... Dinspre un jucător regional și, iată, trans-regional, spre altul, fără a avea posibilitatea reală de a se opune.

Sigur, statul român nici nu ar trebui să se opună vânzării de active între mării jucători străini de pe piața noastră energetică. Dimpotrivă, ar trebui să încurajeze o „fluidizare” a acestor tipuri de tranzacții! Pentru că doar așa ar mai putea recupera câte ceva din ceea ce guvernele post-decembriste, cele prim-trădătoare!, au dat pe nimic: averea țării... Patrimoniul economic, industrial și energetic, nu al prezentului, ci al viitorului... Și ar trebui să fie interesat de aceste vânzări de active între noile grupuri de interese care jinduiesc la resursele unei țări. Și care se învârt în zboruri prădătoare deasupra unei hălci încă insuficient descărnate, se rotesc și sfârtecă precum ulii (și asta de trei decenii, la început au fost „vulturii”, apoi niște „șoimi” mai stângaci, și pesemne, la sfârșit, la resturi, vor încâpea și „cucii”, dar niciodată noi!). Statul ar fi trebuit să fie vigilent în fața unor asemenea ocazii de a mai recupera câte ceva. De a îndrepta o situație industrială pe care o privim

malversațiune de afacere, de mega-afacere, nu a fost vreodată refuzată, blocată, întoarsă, ci doar s-a vânturat populist ca o șansă, aidoma tuturor „șanselor” din România, doar iluzii, ca un fel de aprobare salvatoare a unui ultim for...

Și este evident că nici „jucători” nu și-au făcut prea multe griji, dovadă că în comunicatele lor, oricum laconice (despre o pradă vorbești cât mai puțin, nu?!), ei nu amintesc despre importanța unei aprobări în CSAT, ci doar de cele ale autorităților europene anti-monopol!

Și am fost acolo, dar nu a contat pentru autoritățile noastre... Am participat la tranzacționarea activelor pe care cehii de la CEZ le au în România prin intermediul unui consorțiu autohton, reprezentat de Hidroelectrica, Electrica și SAPE. Și, chiar dacă nu s-au prezentat oficial cifrele, ai noștri par a fi avut o ofertă mult mai mică decât cea a „aborigenilor” (energetici, desigur) de la MIRA Australia (Macquarie Infrastructure and Real Assets). Și, probabil, nu vom afla niciodată prețul tranzacției, pentru că însăși legislația noastră a fost în așa fel ticluită... Chiar dacă vorbim despre structuri energetice importante: o companie de distribuție, cel mai mare

Ciuma la Cluj din anul 1586

Vasile
Lechințan

În secolul al XVI-lea, Clujul era un oraș „strălucit prin așezare și prin mijloacele sale și prin abundența de toate bogățiile și prin negustori”. O spunea marele umanist de origine română Nicolaus Olahus, la 1537-1538. Umanistul italian Andrea della Valle spunea despre Cluj că este un oraș înconjurat de ziduri, cu clădiri foarte frumoase, bine populat și căutat de numeroși negustori. Gravorul Georg Hoefnagel, explicând pictura din 1611 a artistului flamand Egidio van der Rhye, a scris: *Claudiopolis Coloswar vulgo, Clausenburg Transilvaniae civitas primaria*, în traducere: *Claudiopolis, popular zis Coloswar, Clausenburg, orașul principal al Transilvaniei*. Italianul Giovanandrea Gromo spunea și el la 1566 că orașul Cluj era „cheia întregii țări”, descriindu-l ca „oraș comercial, mare și bogat, bine clădit, cu ziduri puternice, cu numeroase turnuri, situat pe loc șes, într-o vale fermecătoare, între două dealuri, printre care curge un râu cristalin”. Iezuitul italian (sicilian) Ferrante Capeci scria la 1584 că „Sașii au în țara aceasta [Transilvania] șapte orașe, toate frumoase, închise cu ziduri, cu clădiri de piatră [...] Unul dintre aceste șapte orașe este Clujul, ba este chiar orașul de frunte al sașilor, ca și al principatului; dar astăzi este locuit în cea mai mare parte de unguri”.

Așadar, un oraș bine întărit cu ziduri puternice, dar acestea nu l-au putut apăra de cumplita și înspăimântătoarea ciumă din 1586. Zidurile nu i-au apărut pe clujeni de tragedia luptei cu moartea. Se spune că mii de morți de ciumă au fost scoși pe Poarta Mică a zidului cetății și îngropați într-un cimitir nou, azi Cimitirul Central, înființat printr-o hotărâre a conducerii orașului, „văzând biciul lui Dumnezeu” – spune documentul – abătându-se asupra oamenilor. Sigur că s-a abătut în primul rând asupra poporului de rând. Avem însă chiar documente de epocă despre acei ani de groază. Au fost afectați până și profesorii și elevii de la Colegiul Iezuit din Cluj (vezi foto), înființat în 1580, situat pe strada Lupului (azi strada Kogălniceanu). Profesori

erau (cf. Aura Mircea Popa) ieziți veniți din diferite țări ale Europei: Polonia, Ungaria, Germania, Spania. În preajma ciumei erau la colegiu 300 de elevi. În timpul ciumei au fost răpuși șaptesprezece profesori ieziți, în 1586: Ferdinandus Capecius – rectorul Colegiului, P. Ioannes Ardulphus, Hieronymus Fanfonius – profesor de retorică și filosofie, Georgius Hamman, Paulus Kinisko, Albertus Woluckj, Albertus Brantmaier, Ioannes Burman, Urbanus Schipper, Michael Viller, Ioannes Elbingus, Ionas Credik – profesorul de aritmetică și poezie, Adamus Tensier, Ioannes Psarski, Mathias Zaleski, Casimirus Loviciensis, P. Michael Ripinensis. Unii, de frică, s-au refugiat în Chioar (Cetatea de Piatră), alții în pădurile din Cluj-Mănăstur. În „Catalogus sociorum in Transilvania peste extincorum, mense septembri 1586” (Catalogul ieziților uciși de ciumă în luna septembrie 1586) se arată că au fost uciși numai într-o lună șase ieziți clujeni: M. Albertus Volucki, Georgius Ammanus, P. Matthaeus Strus, M. Nicolaus Curtik, Stanislaus Radzinsckz și Laurentius Horsochow.

Rectorul Colegiului, Ferrante (Ferdinandus) Capeci avea doar 35 de ani când a venit în Transilvania, la 1584. Într-o scrisoare, îl informa pe superiorul său Claudio Aquaviva că „Transilvania este locuită de trei feluri de oameni, care toți vorbesc limbi deosebite: românii, care sunt locuitorii cei mai vechi și se trag din italieni și longobarzi; de aceea limba lor se aseamănă așa de mult cu italiana modernă, încât se poate învăța bine în câteva luni, după cum și ei învață ușor limba italiană”.

Iezuitul Massimo Milanesi a scris despre „Flagelul lui Dumnezeu asupra poporului bântuit de ciumă și de foamete”. Aflăm că nu numai ciuma, ci și foametea a făcut ravagii asupra populației Transilvaniei. „S-a luptat acest nenorocit popor – scrie el – multe luni cu ciuma și cu foametea, care unindu-și forțele, nu i-au mai dat nicio oră de răgaz” și că „Nu se pot exprima, nici prin grai, nici prin condei, crudele și îngrozitoare efecte ale foametei. Ciuma a fost de astă dată ca un mieluşel, față de cea leoaică crudă [foametea], căci ea nu aleargă după fugar, ci-l lasă să-și urmeze

calea”. Spune apoi: „Câți români, retrăgându-se în munții cei mai amenințatori, păduroși și aspri și făcându-și în arbori cuiburi, ca păsările, au scăpat de ciumă dar au fost apoi găsiți morți, în ele, chinuți de foame? S-ar putea număra cu miile...” (Aici ieziții Milanesi contrazice pe unii „istorici” maghiari, care vorbesc de depopularea Transilvaniei de maghiari din cauza epidemiilor din secolele XVI-XVII și de faptul că românii erau mai rezistenți pentru că „mâncau caș de oaie”). Profesorul ieziț Girolamo Fanfonio, victimă și el a ciumei de la Cluj, a scris, nu cu mult înainte de a fi răpus, cât de mult se întindea pericolul: „De acum o lună a început aici la Cluj să se manifeste ciuma, și ea merge crescând, mor cam 25-30 de oameni pe zi [...] Școlile au fost menținute de noi până acum, dar acum, când cei mai mulți dintre școlari, mai ales nobilii, s-au împrăștiat de teama ciumei, cred că vom fi siliți să le lăsăm de tot, dacă am putea salva pe vreunii din Seminar și dintre cei de la masa comună, nu va fi puțin lucru. Este foarte necesar, pentru ca să se poată deschide școlile, de cum va fi încetat ciuma”. Iată, o îngrijorare privind soarta școlii în vreme de pandemie, pe care o reluăm după peste patru secole și mai bine. Tocmai murise de ciumă un elev polon, „foarte iubit de maiestatea sa, care ea însăși l-a trimis aici la studii”. Despre ravagiile ciumei la Colegiul Iezuit de la Cluj a scris și profesorul Iezuit Andreas Busau. „De mirare, sau mai bine zis de plâns – scria el – este starea lucrurilor de la noi. Colegiul aproape că a pierit, cu excepția puținora, care am fugit destul de târziu. Dumnezeu știe ce va mai fi cu noi.

A început aici, la Cluj, să-și croiască drum ciuma prin iunie [1586], și puțin câte puțin, tot crescând mai mult și mai mult, a prins puteri. Iar părintele rector [Capecius] nu a prea vrut să închidă școlile, așteptând tot mereu o stare mai bună. Totuși, însă, foarte târziu, când au și început învățăceii să se îmbolnăvească și să moară, a închis școlile. Iar dintre ai noștri, cea mai mare parte s-a mutat la Cluj-Mănăstur; cinci sau șase au rămas în colegiu. Dar iată că în ziua a doua sau a treia, unul, anume Georgius Hauman,

sacristanul colegiului (care poate venise gata molipsit din colegiu), a început să zacă, și a treia sau a patra zi s-a stins de ciumă în Cluj-Mănăstur. Al doilea, apoi, M. Paulus Kiniski, care rămăsese cu bursierii, molipsit de asemenea de ciumă, a murit în colegiu și ai noștri au rămas totuși în Cluj-Mănăstur și în colegiu, deși aceste locuri erau contaminate; și în tot locul, fără nicio izolare sau pază, unii părinți contaminați de ciumă vizitau, atât pe ai noștri, cât și pe cei de afară, ascultând confesiuni și <dând> comuniunea, administrând taina euharistiei și în ciuda acestui fapt stând în raport cu ceilalți; și iată că deodată au adus cu ei atâta boală și în Cluj-Mănăstur, ca și în colegiu, încât unul după altul, la început câte doi sau și trei deodată, s-au îmbolnăvit de ciumă, abia cinci dintre noi care am fost găsiți sănătoși ne-am strămutat în cetatea Chioar”. Iată că „povestea linguriței”, scandalul de la Cluj din primăvara acestui an 2020, doar a repetat istoria. Andreas Busau continuă: „...Dar iată că îndată a doua sau a treia zi după plecarea noastră, [profesorul] Ioan Psarski a început să se simtă rău, de asemenea, și părintele administrator, și, în sfârșit, părintele Hieronim... (Morțile lor s-au produs cam în această ordine, dar nu s-au putut cunoaște precis zilele <de boală> pentru fiecare în parte). Căci unii s-au stins în ziua a treia, alții a patra sau cincea, cel mult șasea, în lunile iulie și august. G. Hauman la 17 iulie, P. Kiniski la 19, Albert Vokitski la 20, Albert Brantmaier la 28, Ioan Burman la 29, Urban Schiffer la 29 (acesta era tânăr de tot, abia trecut de anul al 22-lea, părea să fie o creație minunată a naturii, absolut admirabil în orice fel de arte manuale, fie în lemn, fie în bronz sau fier în orice gen de lucrătură: cu strungul, cu ciocanul, cu briceagul, cu barda; era de neam din Prusia, executase și un altar cu totul excepțional cu cea mai mare râvnă și picta cu artă proprie, ba cu culori, ba cu aur.

Părintele Ioan Ardolphus... a murit la 31 iulie, și în aceeași zi și reverendul părinte Ferdinand [Ferrante Capecio], rectorul, ale cărui virtuți ar trebui slăvite de altul, mai vrednic ca mine. Era, hotărât, un om de un spirit admirabil”. Andreas Busau enumeră apoi pe cei

care au murit în august 1586, profesori și meșteri de la colegiu, inclusiv pe părintele Hieronim Fanfoni, mort la 17 august, pe a cărui față citeai întotdeauna „un fel de suavitate și grație angelică”, fost „prefect al congregației Fericitei Fecioare; prefect al școlilor, prefect al casei săracilor și lector de filozofie, având sufletul mereu egal și păstrând același spirit suav, bucuros, netulburat”. Mai erau bolnavi câțiva ieziți de la Colegiul și în Cluj-Mănăstur. „În Colegiul din Cluj nu mai e nimeni din ordinul nostru, totul este pustiu. La Cluj-Mănăstur singur [profesorul] Simon Rasz este sănătos”.

Iezuitul Massimo Milanesi a afirmat că ciuma, „după ce a decimat poporul de rând, trage acuma după sine pe oamenii bogați”. La Alba Iulia, un anume preot Petru, „care se îngrijise de o confesiune generală și de toate sacramentele bisericii, și-a dat sufletul cu suavitate, cu sfințenie și cu liniște printre imnuri și psalmi, în mijlocul nostru, al tuturor care eram în jurul lui”.

De remarcat aici că, totuși, conștienți de pericol, ieziții au introdus spovedania de la distanță și s-a făcut împărțirea tot de la distanță, și anume „punându-se prea sfântul sacrament pe o lopată de lemn foarte curată, cu un mâner destul de lung”. Iezuiții au mai aplicat pe abcese de ciumă plasturi cu decoct de diferite plante medicinale, rădăcini, frâsinel, tormentilă, gențiană, boabe de dafin și de ienupăr, la alții le-au luat sânge și pe unii i-au vindecat, respectiv unii s-au vindecat.

Care este diferența dintre vremurile de ciumă de atunci și cele ale noastre, de pandemie? Atunci știința era puțin avansată, ciuma a făcut ravagii, astăzi știința este prea avansată, că probabil de aici ne-a venit acest virus care a creat o pandemie extrem de rapidă și de ucigașă.

Fantomele din Spessart bântuie Terra!

Ion
Măldărescu

Prin anii '60 ai veacului scurs prin clepsidră rula la cinematograful – unde se putea merge fără mască – filmul lui Kurt Hoffmann, „Das Spukschloß im Spessart” (Fantomele din Spessart). La șase decenii depărtare de acele timpuri, sub ceața Covid-19, fantomele lui Hoffmann bântuie Terra, dar și „Ferma animalelor” din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic. Nu cea a lui Orwell, ci una globalistă, cu dictatori de rasă: Marele Porc (scuze, am vrut să scriu Marele Alb), Landrace, Duroc, Pietrain, Landrace Belgian, Hampshire, Meishan, Jianxing – Mangaliță și Bazna mai puțin sau deloc... ce mai, un melanj divers de nici nu-ți vine să crezi că te găsești pe coclauri mioritice.

Înșelătoria globală a O.M.S., cunoscută și isterizată pe toate ulițele planetei (mai puțin în orașul nordic Alert din Nunavut, Canada, sau la Ushuaia, în Antarctica, fiindcă-i prea frig, dar nici la Furnace Creek Ranch, din Valea Morții, în California – că-i prea cald sau în Suedia unde nu se poartă masca), se hărjonește zglobie pe malurile dâmbovițene sub holograma Covid-19 și sub egida Grupului de Comunicare Strategică, ale cărui rapoarte zilnice sunt gonflate de la o zi la alta mai

tare decât balonul fraților Montgolfier, construit înainte de Revoluția Franceză.

Teleportați la început de an pandemic în ferma carpatină, câțiva dintre locatarii „Hanului din Spessart” s-au pripășit în România. La vreo 17 ani după plecarea americanilor de la Bechtel, un escavator-fantomă, care lucra pe o autostradă-fantomă, n-a avut altceva de făcut decât să dezgroape schelete vorbitoare ale Fantomelor din Spessart instalate în trupurile-gază ale unor personaje malefice: Străinu Cercel, Alexandru Răfala, Nelu Tătaru, Virgil Musta, Raed Arafat și alții asemenea lor, excelând în reziduuri cu pretenții de personalități. Sub directa coordonare a hangului de la Cotroceni, „fantomele” – toți, români unul și unul ca și hangul de la Cotroceni: Lucovoid Orban, Eduard Raul Helvig, Csaba Ferenc Asztalos, Clotilde Armand, Renate Weber, George Maior, Kelemen Hunor, Raed Arafat, Dominic Fritz... își fac de cap cu mare artă, în sensul rău, din păcate. Multor alți argați asemenea lor li s-a ordonat să distrugă România, să o conducă „spre culmile de civilizație și progres” ale Noii Ordini Mondiale, să promoveze fantezia demonică a „virusului ucigaș” și inabilitățile „talentului” robotic prezidențial, citit de pe prompter prin evacuarea de sunete confuze printre maxilare crispate.

Declarațiile „sclipitoare” de culoarea vântului turbat, trucajele grotești, separeurile analfabetice din „PEPSI-glas” ale sălilor de clasă „cu televizoare fără case electificate”, spitalele suprasaturate cu holograme catastrofale, decorurile și agresivul aer de isterie sunt atributele unui film cu... fantome și, bineînțeles, „amintirile din viitor” ale unor expirații înainte de a se naște.

Nu știu dacă e nevoie să mai precizez că un lider major al globalismului este Forumul Economic Mondial de la Davos, fondat de Klaus Schwab, în cadrul căruia mult lăudatul de către românii naivi prinț Charles a declarat public: „Vor fi din ce în ce mai multe pandemii, dacă nu facem „marea resetare « acum »”. Anchetatorul care, în 2013, a prezis o pandemie de coronavirus în 2020, urmată de revolte, a declarat că planul este crearea unei serii de pandemii în perioada 2020-2030. Banca Mondială nu se ferește să afirme că Covid-19 este un proiect care este planificat să continue până la sfârșitul lunii martie 2025, consecințele pentru umanitate fiind catastrofale. De asemenea, Operațiunea „Lockstep” a Fundației Rockefeller declară sfidător că sub masca pandemiei Covid 19 urmează instalarea „Global Governance” și „Internet Governance” finalizate prin instaurarea statului-închisoare! Despre personajul instalat la

conducerea Organizației Mondiale a Sănătății nu se spune decât pe la colțuri că este tot o „fantomă”, un terorist implicat în uciderea a mii de etiopieni, prin prezența căruia, O.M.S. poate fi catalogată organizație criminală. Conform „Scenariului viitorului”, întreaga populație mondială ar trebui să obțină un ID digital care să indice cine a primit toate vaccinurile. Fără vaccinări multiple, accesul la școli, concert, biserici, transport public etc. va fi refuzat, sens în care poate fi citată declarația Dr. John Coleman, Intelligent Office C.I.A.: „Cel puțin patru miliarde de consumatori inutili vor fi eliminați până în anul 2050 prin intermediul războaielor limitate și al epidemiilor organizate de boli fatale cu acțiune rapidă...”.

Am lăsat la urmă actele incalificabile ale papei-măscărici, în totală contradicție cu preceptele religioase creștine, acte care ne reamintesc vorbele lui Baiazid din Scrisoarea a treia a lui Mihai Eminescu: „Am jurat ca peste dâșii să trec falnic, fără păs./ Din pistolul de la Roma să dau calului ovăs...”. Da! Acolo s-a ajuns.

La chemarea papei Francisc, pe 20 octombrie 2020 a avut loc la Roma o mare Adunare „pentru Pace”, la care au participat lideri religioși creștini, musulmani, evrei, budiști, hinduși și sikși, din partera Bisericii Ortodoxe Române fiind prezent I.P.S.

Iosif, Mitropolitul Europei Occidentale și Meridionale, eveniment pe care jurnalistul Adrian Pătrușcă îl descrie cu ironie amară: „Fiecare invitat a aprins câte un pălimar de ceară, care semăna mai mult a torță olimpică decât a lumânare. A urmat o predică a Papei și semnarea de către toți participanții (deci și de I.P.S. Iosif) a „Apelului pentru Pace” care susține Noua Ordine Mondială. [...] Același Francisc a zguduit Biserica, după nici 24 de ore de la adunarea pentru pace când a dat publicității mesajul său pentru legalizarea uniunilor homosexuale”. Uite-așa, papa Francisc a făcut din Roma pristol pentru hergheliile Noii Ordini Mondiale.

Și cum nu putea lipsi marte din post – cum spune românul -, hangul de la Cotroceni a declarat: „Va trebui să inițiem un referendum de modificare a Constituției prin care să corectăm anomalia de care ne-am izbit în pandemia de coronavirus care ne-au limitat sau întârziat posibilitatea de acțiune rapidă”. Pentru ce scop? Nu cumva pentru acoperirea actelor anti-constituționale ale unui hanguidictator, ale „Guvernului meu” și ale fantomelor sorosist-globaliste în vederea instaurării Noii Dictaturi Mondiale?

Da, Fantomele din Spessart bântuie Terra! Cu sau fără mască...

România Mare - „un stat tipic cu multe națiuni”?

din Balcani.

Un prim proiect de rezoluție în problema națională din România a fost redactat la începutul lunii decembrie 1923, la finele unor discuții dintre delegația P.C.d.R. și cea a Kominternului, proiect cu care s-a mers la Conferința a VI-a a Federației Comuniste Balcanice, care a avut loc în primele zile ale lunii decembrie 1923 la Berlin. Conferința Federației Comuniste Balcanice a adoptat pentru P.C.d.R. trei rezoluții, între care și rezoluția asupra problemei naționale din România. Susținând teza că România era „un stat tipic cu multe națiuni”, Kominternul stabilea sarcina ca P.C.d.R. să lupte „pentru autodeterminare până la despărțirea unor provincii de statul existent”[58]. Se cerea ca Basarabia, Bucovina de Nord și Ucraina de Vest să se unească cu U.R.S.S., iar Transilvania și Dobrogea să fie declarate state independente.

Problema națională a fost de multe ori ridicată la congresul al III-a al P.C.d.R., desfășurat în cursul lunii august 1924 la Viena, pornindu-se de la criticarea principiului „autodeterminării”, pe care o parte din congresiști l-au considerat inaplicabil în condițiile României interbelice. S-a menționat, bunăoară, că „lozincă autodeterminării până la despărțire nu se bucură de simpatie în mase, întrucât

masele năzuiesc nu la despărțire, ci spre democratizarea întregii României”[60]. Cu toate acestea, în rezoluția adoptată de congres se arăta: „România capitalistă prin rezultatele războiului imperialist mondial, prin « unirea tuturor românilor » și-a supus însemnate părți din națiuni dezvoltate politicește, economicește și culturalicește, și în felul acesta din stat național a devenit stat de naționalități”.

O probă elocventă a naturii relațiilor dintre Komintern și P.C.d.R. în perioada interbelică o constituie consfătuirea de la Harkov a P.C.d.R., convocată de reprezentanții Internaționalei Comuniste la finele lunii iunie 1928 și transformată, tot la insistența acestora, în cel de-al IV-lea congres al P.C.d.R. Rezoluția impusă de Komintern în problema națională sfida nu numai realitățile României interbelice, ci și bunul simț.

Astfel, reiterând lozincă „autodeterminării tuturor naționalităților până la despărțire”, documentul-directivă al Kominternului caracteriza România Mare drept „un jandarm devotat și credincios al puterilor imperialiste (Anglia, Franța etc.) împotriva primului stat proletar, URSS și împotriva viitoarei revoluții în Balcani”.

Obiectivele Moscovei față de Basarabia erau expuse

în punctul 3 al directivei Kominternului, menționându-se următoarele: „Muncitorimea din Basarabia a făcut împreună cu proletariatul rus Marea Revoluție din Octombrie, ca rezultat al căreia fabricile și atelierele și moșii boierești au trecut în mâinile muncitorilor și țăranilor. Totodată a fost cucerită prin revoluția din octombrie și dezvoltarea națională a Basarabiei care însă acum 10 ani a căzut în robia moșierului și capitalismului român. Din primele zile ale ocupației și până azi masele muncitoare basarabene, fără deosebire de naționalitate, duc o luptă eroică pentru eliberarea lor. Această luptă s-a dat la iveală prin răscoale mari (Hotin, Bender, Tatar-Bunar etc.) care au fost duse sub lozincă puterii sovietice. Burghezia română, în scopul justificării anexării banditești a Basarabiei, se silește să dovedească că moldovenii care formează majoritatea relativă a Basarabiei sunt români, în timp ce populația moldovenească ea singură se socotește, și este chiar în realitate, o națiune deosebită, având propria sa cultură și care luptă împreună cu celelalte naționalități ale Basarabiei împotriva asupritorului lor național și de clasă, împotriva burgheziei române. Această luptă a maselor muncitoare din Basarabia este concretizată prin străduința lor

de a se uni cu Republica Autonomă Sovietică Socialistă a Moldovei. Partidul nostru trebuie să sprijine lupta truditorilor Basarabiei în năzuința lor de unire cu R.A.S.S.M.”.

Ripostând etichetării conform căreia moldovenii nu sunt români, Lucrețiu Pătrășcanu menționa, pe bună dreptate, că „moldovenii nu reprezintă o națiune aparte și, din punct de vedere geografic și istoric, moldovenii sunt aceiași români ca și românii din Moldova”. „Punându-l la punct” pe L. Pătrășcanu, reprezentantul Kominternului B. Șmeral a calificat o atare opinie drept „un mare oportunism de dreaptă”[64]. Aprecieri identice, potrivit cărora „România este un stat tipic cu multe națiuni”, un stat „imperialist”, creat pe baza „ocupării unor teritorii străine”, care ducea o „politică colonială de jaf și asuprire”, „ocupanții români ținând sub exploatare popoarele asuprite” etc. au fost făcute și la congresul al V-lea al P.C.d.R., - ultimul din cadrul perioadei interbelice, - aprecieri ce nu aveau nimic comun cu adevărul și realitățile istorice.

Da măștilor sanitare, nu cârpelor-botniță!

Cezar Adonis
Mihalache

Și totuși, ce va „învinge” în final? La finalul stazei de acum?... Supunerea în masă sau atitudinea individuală? Supunerea grupurilor aparent sudate social, dar asociale în asumare, unite doar în delațiuni, ori reacția celor ce nu-și pleacă frunțile? Supunerea necârcnită sau reacția de trezire rațională, constructivă? Suntem într-un punct nevralgic, dar nu pentru sănătatea fizică (molimele vin și trec, apoi iarăși revin), ci pentru statutul nostru de oameni raționali. Fie și pentru un „modus vivendi” al iraționalului rațional...

Guvernul a avut cel puțin două ocazii în care să demonstreze că masca-botniță nu este o leșă... Nu se vrea a fi nici un ham al coordonării-coercitive a maselor, prin impuneri psihologice de masă, nici o mască a astupării cuvintelor „reacționarilor”, nesupușilor, netăcuților... Și ar fi trebuit să se delimiteze public de valul de delațiuni la adresa celor ce nu poartă mască...

Să-i atenționeze că avem instituții și autorități, nu să încurajeze pâra megaloman socială... Dar nu numai că nu a făcut-o, ci a pus gaz pe foc, a stimulat această interacțiune posibil violentă a mimetismului de a ne turna vecinii, familia, cunoscuții și necunoscuții...

Și totuși, nu a răspuns unei întrebări fundamentale când a creat și telefoanele verzi gratuite ori platformele digitale pentru trimiterea „dovezilor”. Cine răspunde însă pentru încălcarea normelor GDPR?... Sau poate că juriștii guvernului consideră că nu este nici o problemă, masca acoperind practic identitatea și, astfel, excluzând de facto aplicabilitatea normelor GDPR?... Apoi, ar fi trebuit să aibă o reacție și față de anunțul

unei firme de a fi pus la punct un program informatic pentru semnalarea automată a aceluia ce nu poartă mască...

Unde sunt însă ong-urile? Unde este reacția lor față de această cârdășie vizibilă, autorități și lucrătorii-livratori de pro-

duse informatice picate fix mânușă pentru controlul social dorit de autorități?! Pentru că azi suntem filmați și trași la răspundere pentru lipsa unei cârpe pe față... Dar mâine? Până unde lăsăm împinse aceste dezumanizări dezumanizante în numele unei false atitudini civice? Azi „atitudine”, mâine normă, nu?...

O întregă ciumă a ciumelor se așterne peste noi... Suntem invadați de rozătoarele turnătoare, azi

delaționiste, mâine pari ai societății în numele guvernărilor (care acum doar mârâie), și apoi, ca răsplată pentru vigilența „civică” de azi, vor deveni chiar noii torționari, cei digitali... Aceia care nu ne vor mai corecta cu bâtele, ci vor strânge lesa măștilor digitale. A măștilor, botnițelor, cagulelor și, în cele din urmă, ale unui cocon individual digital uniformizant al dreptului, decis de alții, de a fi parte a cetății noncetate de mâine. Într-un (sub)urbi et (non)orbi...

Sunt atâtea prăpăstii ce se deschid în societate din cauza lașității încât nici o mască nu va mai reuși să le acopere... Guvernării atacă drepturile cetățenești prin impunerea a fel și fel de declarații. Acum a obligării părinților și elevilor de a nu înregistra și a nu difuza imagini din timpul „lecțiilor” online... Nu, „profil” nu mai dau cu palma, cu pumnul, dar pot înjura. Și pot strica penibila coafură de încredere statală, a unei altfel de siguranțe a... statului, de o jumătate de veac mai târziu... Dar, guvernării, ei tartorii acestei afișări publice a intimității elevilor, de ce nu răspund pentru lipsa de se-

curitate a noului tip de învățământ? Cum este protejată imaginea copiilor care ajung pe internet în timpul orele online? Cine își asumă responsabilitatea pentru protejarea imaginii acestora? Pentru că, iată, sistemele se dovedesc fragile, acum au fost deparolate platformele, dar mâine ne vom trezi poate cu imaginea prichindeilor noștri postate cine știe pe unde...

Guvernul briantină are însă alte preocupări... De imagine. Nu apărarea drepturilor noastre, nu protejarea atâtor date confidentiale ce ajung pe internet prin generalizarea noului tip de „învățământ”... În ceea ce privește firma de brother informatic, fără dreptul de a fi și „big”, ci doar scârbos de aplecată spre o altfel de delațiune, trăim poate rușinea mării noastre priceperi informatice. În loc să prezinte un program care să poată ajuta societatea, aceasta a ales să realizeze un program (dar cine i l-a cerut?) care încalcă atâtea norme juridice și morale...

„Alegeri” românești...

Ca cetățeni instruiți, așa cum mare parte dintre noi ne considerăm, ar trebui să cunoaștem că drumul voinței noastre, voință exprimată prin buletinul de vot, este atât de sinuos, trece prin atâtea mâini, este pasibil de a fi deturnat de atâtea forțe încât în final, ca mesager al propriei decizii, votul devine inutil.

În plus, nu trebuie să uităm transformarea dirijată a alegătorului român prin exercitarea permanentă, dar mai ales în preajma alegerilor, a unor presiuni de natură extrem de diversă menite, toate, să-i orienteze sensul votului spre partide, formațiuni politice sau persoane dinainte stabilite de cei care-i plătesc pe promotorii acestor presiuni. Ar putea fi și cazul Alianței U.S.R.-P.L.U.S. care a fost declarată ca fiind marele câștigător în recente alegeri, cu toate că: „Alianța U.S.R.-P.L.U.S. este un partid nesemnificativ la nivelul României, neavând mai mult de câteva mii de membri, posibil să fie undeva în zona cifrei de 5.000.... Vorbim de un partid care vrea să guverneze o țară pe care nici nu o cunoaște. U.S.R.-P.L.U.S. nu are nici cel mai elementar feed-back de la fața locului, când vine vorba despre hălci imense din această țară. Dar nu vă mirați: U.S.R.-P.L.U.S. nu a fost niciodată menirea de a fi reprezentativ pentru poporul român: această construcție a avut ca obiectiv

coagularea unei minorități agresive, care să fie împinsă de la spate pentru a conduce țara în ciuda majorității acestui popor”...

Printr-un efort concentrat, exercitat asupra unor anumite categorii de alegători, s-a reușit conglomerarea unui adevărat contingent de persoane care acționează în direcția stabilită și votează ceea ce li se indică, fără nici urmă de discernământ. „Este vorba despre oameni fanatizați care se comportă împotriva oricărei logici, iar fanatizarea lor este consecința spaimelor de tot felul și frustrării consecutive eșecurilor personale repetate până la a deveni cronice [...]. Nu vorbim despre săraci și dezavantajați. Aceștia s-au mai bucurat de anumite programe sociale, ci de debilitata și alienata clasă de mijloc, care a acumulat permanente frustrări și acum se îndreaptă cu orbirea disperării către cei puși să o lichideze sistematic și definitiv, precum și de profitorii acumulării primitive de capital, gata să își trădeze țara, întrucât este prea slabă pentru a le apăra averile în competiția tot mai dură cu oligarhii multinaționali. Ca mai toți oamenii raționali din România, nu am o părere proastă despre tinerii de azi. Tineri între care îi regăsesc și pe copiii mei. Din nefericire, juri debusolați, lipsiți de perspectiva zilei de mâine și aflați la discreția și mofturile marilor corporații, sunt pe zi ce

trece tot mai mulți. Iar la alegeri, îndotrinați cu iluzii deșarte, ei reprezintă o importantă masă de manevră. Conform datelor oficiale, în acord cu cele declarate de președinte și de prim-ministru, alegerile din septembrie 2020 au fost alegeri corecte, s-au desfășurat în condiții satisfăcătoare iar rezultatul lor ilustrează voința cetățenilor români. Însă, domnilor guvernanti, organizarea alegerilor în condițiile excepționale ale unei pandemii în plină ascensiune, îndemnul insistent de a merge la vot pentru cei pe care i-ați ținut săptămâni întregi închiși în case, nu le-ați dat voie să circule decât cu bilet de voie și numai câteva ore pe zi, le-ați interzis să-și asiste morții la înmormântare și copii la cununie, le-ați restricționat dreptul la frecventarea bisericii, le-ați interzis nu numai sărutarea icoanelor sfinte pentru ei, dar chiar și respiratul în aer liber, pare nu numai o imensă ireponsabilitate, o crimă cu premeditare, ci și o adevărată batjocură. Cum să nu te indignezi? Mai mult, timp de decenii cetățeanului român i s-a inoculat ideea criminală că aparține unui popor corupt, lipsit de demnitate națională și că dacă vrea prosperitate, corectitudine și respect, nu dintre conaționali ar trebui să-și aleagă reprezentanții. I s-au prezentat nume cu rezonanță „serioasă”, sugerând că per-

soana aparține unor comuniuni renumite prin seriozitate, și a fost îndemnat să voteze „cinstea” care coborâse pentru el direct din tărâmul corectitudinii eterne și nu hoția autohtonă. Exemplul cel mai edificator (și nu singurul) este cel al Timișoarei. Aici, la un scor de necontestat, a fost ales ca primar un cetățean german: Dominic Fritz. Cu aura corectitudinii alegerilor în minte, ar trebui să credem că noul primar al Timișoarei, care nu prea a avut timp să fie și timișorean (s-a născut și a crescut în Germania, a făcut ceva studii prin SUA, Franța și Marea Britanie, timp de 10 ani a fost membru al Partidului Verzilor din Germania, Până anul trecut a fost șeful de cabinet al fostului președinte german Kohler... și tot până anul trecut vizitase o singură dată România) a fost ales de cetățenii marelui oraș numai dintr-o pornire stric civică. Și că, desigur, timișorenii au fost de-a dreptul și brusc cuceriiți de el atunci când au aflat că este preocupat de muzică, citește și merge cu bicicleta. Ce le-a spus el, efervescent, la festivitatea de câștigător? Le-a spus că va fi primarul tuturor timișorenilor. Superb, nu?

Nu ne rămâne decât să privim cu aceeași încredere și speranță spre apropiatul nou scrutin electoral. Unul cu miză mult mai mare.

Teo
Palade

S-a mai încheiat un scrutin al alegerilor. Deși, iată, o fac, nu mi-am propus dinainte să scriu despre aceste alegeri. Motivul? Mi s-a părut inutil – o pierdere de vreme din moment ce zarurile păreau aruncate. Pe de altă parte, politica este atât de murdară și mânjește în asemenea hal tot ce atinge încât de o bună bucată de timp mi-e silă să mai scriu despre ea. Iar alegerile înseamnă, în primul rând, politică. De fapt, scrutinul electoral, acest demers așa zis democratic, nu mai are nicio legătură cu democrația. Nu reprezintă puterea poporului și nu exprimă voința sa. De ce? Pentru că în aceste vremuri atât de tulburi este o iluzie să ne închipuim că noi, cetățenii, suntem cei care hotărâsc cine să urce pe podium și cine să rămână pe dinafară. Numai naivii, de care – har Domnului – nu ducem lipsă, mai pot crede așa ceva. În mod intenționat, invocându-se exigențe democratice, procesul alegerilor, în sine, a devenit extrem de complicat. Mai ales în acea parte sa care se află ascunsă sub falsa aură a corectitudinii. Aură cu care, în mod voit, este vopsit întregul proces, profitându-se de iușea de mână a organizatorilor și de nebăgarea de seamă a alegătorilor.